

Arrest

nr. 143 057 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 april 2012 het Rijk binnen en diende op 23 april 2014 een asielaanvraag in. Op 5 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Dekemhare op 15 juli 1988. Toen u 1 maand oud was verhuisde u met uw grootmoeder naar Addis Abeba. Uw

moeder overleed toen u geboren werd en uw vader was soldaat. Uw grootvader van moederskant en uw nonkel woonden in Addis Abeba en toen uw grootvader overleed verhuisde u met uw grootmoeder naar uw nonkel in Addis Abeba. U ging naar school in Addis Abeba en toen u zes of zeven jaar was werd u gedoopt als pinkstergelovige. U bent samen met uw nonkel vertrokken uit Ethiopië in 1999, naar Soedan. Jullie vertrokken uit Ethiopië omdat de Ethiopische regering Eritreërs deporteerde die in Ethiopië woonden. Uw grootmoeder ging terug naar Eritrea maar u en uw nonkel vluchtten weg naar Soedan. U woonde daarna vanaf 1999 met uw nonkel in Omdurman, Soedan. U had geen identiteitsdocumenten in Soedan en verbleef daar illegaal, u deed een poging om een Eritrese identiteitskaart te verkrijgen, maar de Eritrese ambassade weigerde u te helpen. U trouwde op 13 februari 2011 met Nadiya Yasin Habib (OV nr. 7.875.207 - CG nr. 1412321B) in een moskee. Uw vrouw bekeerde zich in 2012 en werd ook pinkstergelovige. U vertrok, samen met uw vrouw, in 2012 uit Soedan naar Libië. U ging eerst naar Benghazi en daarna naar Tripoli. In Tripoli werd u in augustus 2013 gearresteerd omdat u geen identiteitspapieren bijhad en u werd dan 6 maanden opgesloten in de gevangenis Karia. U kwam vrij na zes maanden omdat u een persoon van de Eritrese ambassade, die zijn landgenoten uit de gevangenis kwam halen, smeekte om u ook vrij te laten uit de gevangenis. Daarna vertrok u met uw vrouw naar Italië met de boot. U kwam aan in Sicilië, u zette uw reis verder per bus naar Milaan en daarna ging u met de trein naar Parijs. Vanuit Parijs nam u een bus naar België en u kwam in België aan op 20 april 2014 en vroeg er asiel aan op 23 april 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. U verklaart dat u geboren werd in Dekemhare maar opgroeide in Addis Abeba, Ethiopië maar u geeft aan over de Eritrese nationaliteit te beschikken omdat uw ouders van Eritrese origine zouden zijn; u verklaarde hierover dat uw ouders de Eritrese nationaliteit hadden omdat ze Eritreërs zijn, hoewel u verklaarde dat uw moeder overleed toen u geboren werd in 1988 en dat uw familie niets meer van uw vader gehoord heeft sinds u 3 jaar was (zie gehoorverslag CGVS p.3-5). U verklaart zelf dat Eritrea onafhankelijk werd in 1991 (officieel pas in 1993), dus nadat u al in Addis Abeba woonde en nadat uw ouders overleden waren. U kunt niet verklaren waarom u dan de Eritrese nationaliteit zou hebben en hoe u deze dan zou verkregen hebben. Wanneer u de vraag wordt gesteld hoe u dan de Eritrese nationaliteit verkregen zou hebben, zegt u enkel dat het probleem was dat u de Eritrese identiteitskaart niet had, dat u de Eritrese origine had maar niet de documenten (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kunt dus duidelijk geen uitleg geven voor uw verklaarde Eritrese nationaliteit. U verklaart verder dat u nooit enige identiteitsdocumenten gehad hebt, van geen enkel land, u had enkel een schoolcertificaat in Ethiopië. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u dan (zonder over enige identiteitsdocumenten te beschikken) ingeschreven werd in school, antwoordt u ontwijkend en zegt u dat, volgens de Ethiopische wet, iemand een identiteitskaart moet hebben als hij 18 wordt en dat u dan niet meer in Ethiopië woonde. Hierbij moet opgemerkt worden dat uw kennis over de Ethiopische wetten betreffende het verkrijgen van identiteitskaart opmerkelijk kan genoemd worden voor iemand die verklaarde op 11 jarige leeftijd uit Ethiopië vertrokken te zijn. U verklaarde ook dat u niet over een geboortecertificaat beschikt omdat u "thuis werd geboren". Het feit dat u thuis werd geboren kan echter niet als verklaring gelden voor het feit dat u niet over een geboortecertificaat zou beschikken aangezien er geen verband is tussen thuis geboren worden en niet over een geboortecertificaat beschikken. Dat u school zou gelopen hebben in Addis Abeba in Ethiopië zonder dat u over enig identiteitsdocument beschikte lijkt bovendien weinig aannemelijk.

U verklaarde dat uw nonkel u zou verteld hebben dat hij zijn Ethiopische nationaliteit verloor omdat zijn moeder, uw grootmoeder, "getekend" had dat Eritrea gescheiden werd van Ethiopië, dat ze gestemd had voor de onafhankelijkheid van Eritrea. U weet niet wanneer dat was, maar uw nonkel had u gezegd dat het daardoor was. U weet niets anders te vertellen over het referendum, niet wanneer dat was en welke vraag er precies gesteld werd. U verklaarde verder dat uw nonkel niet meegedaan heeft aan het referendum maar dat u niet weet waarom en dat u dat ook niet aan uw nonkel zou gevraagd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.16, 17&18). Enerzijds geeft u aan dat de deelname van uw grootmoeder aan het referendum over Eritrese onafhankelijkheid de reden zou zijn dat u en uw nonkel de Ethiopische nationaliteit niet hebben, maar anderzijds kan u niet zeggen wanneer dat referendum plaatsvond, welke vraag er precies gesteld wordt en verklaart u dat uw nonkel niet deelnam maar waarom hij niet deelnam, dat weet u niet want u zou het hem nooit gevraagd hebben. Dat u aan uw nonkel niets zou gevraagd hebben over het referendum en waarom hij al dan niet zou hebben meegedaan is weinig aannemelijk. U verklaarde dat uw nonkel de Eritrese nationaliteit had. Wanneer er u dan gevraagd wordt hoe het komt dat uw nonkel de Ethiopische nationaliteit niet had, zegt u "**hij had ze niet, voor 1999 was er geen probleem, daarna begonnen ze**". Wanneer u er dan op gewezen

werd dat wanneer uw nonkel geboren werd, Eritrea nog deel uitmaakte van Ethiopië en dus geen apart land was, en dat hij dus wel (net zoals u) de Ethiopische nationaliteit moet gehad hebben toen hij geboren werd en u dan de vraag gesteld wordt hoe hij die nationaliteit dan verloor, zegt u dat u gelooft dat **de reden waarom hij de Ethiopische nationaliteit verloor, de deelname van uw grootmoeder aan het referendum was en dat de mensen die gedeporteerd worden, degenen waren die deelnamen aan het referendum. Hoewel u dus eerst verklaart dat uw nonkel de Ethiopische nationaliteit niet had, verklaart u daarna dat hij deze nationaliteit verloor omdat uw grootmoeder zou hebben deelgenomen aan het referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea. Dit zijn duidelijk tegenstrijdige verklaringen.** Bovendien maken deze verklaringen het nog minder aannemelijk dat u dan niet aan uw nonkel zou gevraagd hebben waarom hij niet deelnam aan het referendum en dat u buiten enkele algemeenheden niets weet te vertellen over dat referendum, aangezien dit referendum ervoor zou gezorgd hebben dat uw nonkel zijn Ethiopische nationaliteit verloor. U geeft zelf ook aan dat enkel mensen die deelnamen aan het referendum hun nationaliteit verloren en dat uw nonkel niet meedeelde aan het referendum. Waarom uw nonkel dan zijn Ethiopische nationaliteit zou verloren hebben is niet duidelijk.

U verklaarde dat u in 1999 met uw nonkel, bij wie uw woonde in Addis Abeba, wegvluchtte naar Soedan. U verklaarde dat uw nonkel niet wilde gedeporteerd worden naar Eritrea, iets wat wel gebeurde met uw grootmoeder, omdat zowel hij als uzelf aanhangers van het pinkstergeloof waren en dat het pinkstergeloof verboden was in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS p.15-16). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat het pinkstergeloof pas officieel in mei 2002 verboden werd in Eritrea nadat de Eritrese regering in 2001 begon met het sluiten van kerken van pinkstergelovigen. **Dat uw nonkel u dus in 1999 zou gezegd hebben dat jullie niet naar Eritrea konden gaan omdat jullie pinkstergelovigen waren, is allerminst geloofwaardig aangezien op dat moment het pinkstergeloof nog niet verboden was in Eritrea.** Tijdens uw eerste gehoor bij DVZ verklaarde u overigens dat u katholiek was en niet pinkstergelovige (zie verklaring DVZ, persoonsgegevens). Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens uw gehoor op het CGVS zei u dat u dat niet zou gezegd hebben tijdens uw eerste interview (zie gehoorverslag CGVS p.7). Toen u in het begin van uw gehoor op het CGVS de vraag werd gesteld of u opmerkingen had over uw interview bij DVZ zei u dat u last van stress had tijdens dat interview, maar last hebben van stress kan niet verklaren dat u zich dan vergist zou hebben van religie (zie gehoorverslag CGVS p.3). U verklaarde dat u bekeerd werd door uw nonkel tot het pinkstergeloof en dat u gedoopt werd toen u zes of zeven jaar was, maar u was het niet zeker. U zei ook dat u bekeerd werd "onder invloed van uw nonkel". (zie gehoorverslag CGVS p.7&8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat kinderen niet gedoopt worden in de pinkstergemeenschap aangezien de doop als pinkstergelovige beschouwd wordt als een keuze van de persoon die gedoopt wordt en van kinderen kan niet verwacht worden dat ze bewust deze keuze zouden kunnen maken. **Dat uw nonkel u dus zou laten dopen hebben als pinkstergelovige is allerminst aannemelijk.** U wist ook niet wat de naam pinkstergelovige betekende, u wist hierover enkel te zeggen dat het een Griekse naam was en dat het de naam is van de religie maar u wist niet waarom de religie zo heet (zie gehoorverslag CGVS p.8).). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de naam pinkstergeloof verwijst naar Pinksteren, toen de heilige geest neerdaalde over de apostelen. **Dat u, als pinkstergelovige die opgevoed werd door zijn nonkel die ook pinkstergelovige was, niet weet waar de naam pinkstergeloof van komt is allerminst aannemelijk te noemen.**

Uw verklaringen over de reden waarom u met uw nonkel naar Soedan ging in plaats van met uw grootmoeder naar Eritrea terug te keren, namelijk dat jullie niet naar Eritrea konden gaan omdat het pinkstergeloof daar verboden is, worden dus niet aannemelijk geacht omdat uw verklaringen over uw bekering tot het pinkstergeloof niet als geloofwaardig worden beschouwd en omdat in 1999, het jaar van uw verklaarde vertrek uit Ethiopië, het pinkstergeloof niet verboden was in Eritrea.

U verklaarde verder dat uw nonkel u, eenmaal jullie al in Soedan waren, u gezegd zou hebben dat indien hij naar Eritrea zou terugkeren, hij dan zijn legerdienst zou moeten doen. U zei dat uw nonkel zeker was dat hij zijn militaire dienst zou moeten doen omdat dit hem bevestigd werd door mensen die gedeporteerd werden van Ethiopië naar Eritrea en dan wegvluchtten naar Soedan. Toen u dan de vraag gesteld werd of uw nonkel van de militaire dienst in Eritrea op de hoogte was op het moment dat jullie uit Ethiopië vertrokken, zei u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS p.16). Aangezien u zelf verklaarde dat uw nonkel pas zekerheid had over het feit dat hij zijn legerdienst zou moeten doen in Eritrea nadat dit hem bevestigd werd door mensen die uit Eritrea weggevlucht waren, kan dit dus niet de reden zijn waarom u met uw nonkel naar Soedan ging in plaats van samen met uw grootmoeder naar Eritrea terug te keren. De enige reden voor uw vertrek was dus dat uw nonkel u zou gezegd

hebben dat het pinkstergeloof verboden was in Eritrea in 1999. Aangezien het pinkstergeloof in 1999 in Eritrea niet verboden was, is het allerm minst aannemelijk dat u en uw nonkel dan naar Soedan vluchtten, een land waar de islam de overheersende religie is, om niet naar Eritrea te moeten waar het pinkstergeloof op dat moment niet verboden was.

U verklaarde tot de bevolkingsgroep van de Tigrinya te behoren (zie gehoorverslag CGVS p.6) U verklaarde dat u goed Amhaars en Arabisch spreekt en dat u een klein beetje Tigrinya begrijpt maar dat u het niet spreekt (zie gehoorverslag CGVS p.6-7). U begrijpt een beetje Tigrinya omdat uw grootmoeder en uw nonkel soms in het Tigrinya spraken. Ze spraken slechts soms in het Tigrinya omdat uw nonkel het niet goed sprak. U verklaarde dat uw nonkel van (het huidige) Eritrea naar Addis Abeba in Ethiopië verhuisde toen hij 10 of 12 jaar was met zijn vader die ook Tigrinya was maar toch zou hij toch niet goed Tigrinya spreken omdat hij in het Amhaars studeerde en altijd in het Amhaars communiceert. Het is niet geloofwaardig te noemen dat iemand die tot zijn tien of twaalf jaar opgroeit in het Tigrinya en die daarna samen zijn Tigrinya sprekende vader naar Ethiopië verhuist en dan, omdat hij in het Amhaars studeert, Tigrinya zou verleerd hebben. Het is dus weinig aannemelijk dat uw nonkel en uw grootmoeder hun moedertaal (Tigrinya) slechts sporadisch spraken omdat uw nonkel deze taal niet goed zou gesproken hebben.

U verklaarde dat er zes zobas (administratieve opdeling) zijn in Eritrea en dat u dat wist van uw grootmoeder (zie gehoorverslag CGVS p.18). U kon echter maar 3 namen geven van deze 6 zobas, waarvan er slechts 1 een correcte naam was (Maekel). Dat u dit zou weten van uw grootmoeder is weinig aannemelijk aangezien u verklaarde dat zij samen met u in 1988 verhuisde naar Eritrea. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat deze zes zobas pas in 1996 gecreëerd werden en dat Eritrea tot dan in 10 provincies opgedeeld was. Uw grootmoeder heeft dus nooit in een van deze 6 zobas gewoond alvorens met u naar Addis Abeba te verhuizen. Dat ze u dan zou vertellen over deze zobas is weinig aannemelijk en moest ze u werkelijk hebben verteld over deze administratieve opdeling die er kwam nadat ze al 8 jaar was vertrokken, dan zou men mogen aannemen dat u dan ten minste de naam kent van de zoba kent waarin Dekemhare, de verklaarde geboorteplaats van u en uw grootmoeder, ligt.

U verklaarde dat "u dacht" dat uw vrouw in Assab geboren is en dat dit in de (huidige) zoba Debub ligt en dat Dekemhare in de zoba "Debubawi" ligt (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Assab niet in de zoba Debub ligt maar in de zoba Debubawi Keyih Bahri (Southern Red Sea) en dat Dekemhare niet in de zoba Debubawi (een zoba die niet bestaat) maar in de zoba Debub ligt. U kent dus de naam zoba Debub maar u verklaart verkeerdelijk dat dit de zoba is waarin Assab ligt, de stad waarin uw vrouw zou geboren zijn. U hebt het over zoba Debubawi, waarmee u waarschijnlijk zoba Debubawi Keyih Bahri bedoelt, maar dat is de zoba waarin Assab gelegen is en niet Dekemhare. Dat u verkeerdelijk de geboorteplaats van uw vrouw in de zoba Debub plaatst en u dan uw geboorteplaats in de zoba van uw vrouw situeert, waarvan u de naam maar half kan geven, ondermijnt verder uw verklaringen over uw afkomst uit Dekemhare en het feit dat uw grootmoeder u over Eritrea zou verteld hebben. U verklaarde dat uw vrouw, net zoals u, van Eritrese origine was en ook "amiche" (term voor de uit Ethiopië gedeporteerde Eritreërs) was en dat u dat wist toen u haar leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS p.11). U verklaarde dat u in Khartoem naar de Eritrese ambassade ging om een Eritrese identiteitskaart te krijgen maar dat ze u daar geen identiteitskaart wilden geven omdat u Amhaars sprak (zie gehoorverslag CGVS p.10&12). Uw vrouw verklaarde dat zij ook naar de Eritrese ambassade in Khartoem gegaan was om een identiteitskaart te krijgen maar dat ze daar om dezelfde redenen (omdat ze Amhaars sprak) niet geholpen werd. **Uw vrouw verklaarde verder niet te weten of u dat ook gedaan had (naar de Eritrese ambassade in Khartoem gaan). Ze verklaarde u dat nooit gevraagd te hebben maar u wel verteld te hebben dat zij naar de ambassade gegaan is en dat u, toen ze u dat vertelde, niets gezegd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS Yasin habib Nadiya p.10-11). Indien u en uw vrouw beiden Ethiopië gedwongen moesten verlaten als kind en dat jullie beiden naar de Eritrese ambassade gegaan zijn in Khartoem om een Eritrese identiteitskaart aan te vragen, dan is het allerm minst geloofwaardig dat uw vrouw dan niet zou weten dat u ook naar de Eritrese ambassade gegaan bent en dat u haar dan niets zou gezegd hebben toen ze dit aan u vertelde.**

Toen u gevraagd werd welke steden u kende in Eritrea, kon u enkel Asmara (de hoofdstad), Dekemhare (uw verklaarde geboorteplaats) en Assab (de verklaarde geboorteplaats van uw vrouw) opnoemen, u gaf ook nog de naam Keyih Bahri, maar dat is geen stad maar de naam voor de rode zee, zoals in de zoba Semienawi Keyih Bahri (Noordelijk Rode zee regio) en zoba Debubawi Keyih Bahri (Zuidelijke Rode zee regio). Er werd u dan de vraag gesteld of u veel Eritreërs ontmoette in Khartoem die uit Eritrea weggevlucht waren waarop u zei dat wel "Eritreërs zoals u, amiches" kende maar niet veel Eritreërs die uit Eritrea waren weggevlucht omdat het niet goed is om veel vrienden te hebben want dan

heb je meer kans om gearresteerd te worden (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit zou dus kunnen verklaren waarom u enkel 3 namen van Eritrese steden kan opnoemen. U verklaarde echter dat u de naam Sawa kende, dat u wist dat het een militair trainingskamp was en u wist dit omdat u soms mensen hoorde zeggen dat ze uit Sawa ontsnapt waren. U hoorde dit in Soedan, maar u weet niet wie die mensen waren want u kende ze niet (zie gehoorverslag CGVS p.20). U verklaarde ook dat er in Eritrea een verplichte militaire dienst is vanaf 18 jaar en u wist dit omdat, toen u in Soedan zat, er mensen uit Eritrea kwamen u dit vertelden, en toen u in Soedan zat keek u ook naar de Eritrese televisie via satelliet en de mensen die Tigrinya spraken vertaalden dan wat er gezegd werd (zie gehoorverslag CGVS p.17). Zoals hierboven al aangehaald, verklaarde u ook dat uw nonkel weet had van de militaire dienst in Eritrea omdat dit hem bevestigd werd door mensen die gedeporteerd werden van Ethiopië naar Eritrea en dan wegvluchtten naar Soedan (zie gehoorverslag CGVS p.16). Hoewel u dus enerzijds verklaarde weinig contact te hebben met Eritreërs die weggevlucht waren uit Eritrea, is uw uitleg voor uw kennis over de militaire dienst en Sawa dat u dit weet omdat u contact had met mensen die weggevlucht waren uit Eritrea en omdat u naar de Eritrese televisie keek in Soedan. Ten eerste zijn dit tegenstrijdige verklaringen en ten tweede zou er van u mogen verwacht worden dat u toch wat meer namen van Eritrese steden zou kunnen opnoemen indien u in Soedan naar de Eritrese televisie keek en informatie over Eritrea kreeg van andere Eritreërs.

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor. Uw verklaringen over de reden van de vlucht van u en uw nonkel naar Soedan in plaats van samen met uw grootmoeder naar Eritrea te gaan, omwille van jullie pinkstergeloof, lijken deze vaststelling enkel te bevestigen.

Ten slotte legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw asielrelaas, noch van uw identiteit/nationaliteit of reisweg.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling in een enig middel op de “schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag; Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Derhalve kan de commissaris-generaal wel degelijk besluiten dat, indien verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit ongeloofwaardig wordt geacht, zijn beweerd religieuze vervolging in Eritrea niet verder onderzocht dient te worden.

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De Commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerd herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

3.3. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan; evenmin is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Daar waar verzoeker verder opwerpt dat hij *“werd niet of niet voldoende geconfronteerd met de beweringen van het CGVS”* ten tijde van het gehoor, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd, dat hij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde en dat hij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 7 juli 2014, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat zodat verzoeker bekend is met de gegevens uit het CGVS gehoor en hierover uitgenodigd werd om opmerkingen te geven (gehoor p. 21). Bovendien werd er tijdens het CGVS gehoor wel degelijk getracht verzoeker te volgen en aan te spreken op onduidelijkheden (zie onder meer inzake vader, opa, nonkel). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

3.4. Verzoeker verklaart geboren te zijn in Dekemhare in 1988, daar één maand te hebben gewoond en dan met zijn grootmoeder naar Addis Ababa gegaan te zijn bij zijn oom die *“daar ‘sinds hij jong was’, ‘toen hij 10 of 12 jaar was’ woonde (gehoor p.4). In 1999 vertrok verzoeker met zijn oom naar Soedan, waar hij tot 2012 bleef. Verzoekers grootmoeder keerde beweerdelijk terug naar Eritrea. Verzoekers oom stierf in 2008 zodat kan vastgesteld worden dat verzoeker ongeveer twintig jaar samen woonde met zijn oom. Verzoekers oom was zakenman in Addis Ababa en baatte een kledingwinkel uit zodat aangenomen kan worden dat verzoekers oom geregistreerd was bij de Kebele en dus legaal verbleef en werkte in Ethiopië. Minstens kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat hieromtrent problemen waren en kan de Raad evenmin inzien waarom een Ethiopisch staatsburger geboren in het toentertijd Ethiopische Dekemhare en die zijn hele leven in Ethiopië verbleven is een andere nationaliteit zou hebben, te meer nu hieromtrent geen contra-indicaties uit het administratief dossier blijken. Volgens verzoeker was het enkel zijn grootmoeder die beweerdelijk *“tekende” “dan bedoel ik stemmen en de vraag was of Eritrea moest afscheiden of deel blijven van Eritrea [bedoeld wordt: Ethiopië]”* (gehoor p. 17) en ging enkel zij (beweerdelijk, gezien verzoeker vertrok voor zij naar Eritrea ging, gehoor p. 18) terug naar Eritrea. Ook verzoekers ouders en grootmoeder werden in het toentertijd Ethiopische Dekemhare geboren. Niettegenstaande verzoekers ouders, grootmoeder en oom van Tigrinya herkomst zouden zijn, verklaart verzoeker inzake het Tigrinya *“ik heb het niet geleerd, ik sprak in Amhaars, ik ging naar school in het Amhaars”* (gehoor p. 6). Verzoeker verklaart tevens dat zijn oom niet goed Tigrinya sprak *“omdat hij in het Amhaars studeerde, alles wat hij doet, hij communiceert in het Amhaars, daarom**

spreekt hij slechts een beetje Tigrinya" (gehoor p. 7), waaruit enkel een Ethiopische en geen Eritrese taalaffiliatie kan blijken. Verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben omdat hij en zijn ouders van Eritrese origine waren, doch zijn verklaring dat zijn ouders de Eritrese nationaliteit hadden is onmogelijk. Immers zij waren beiden in Dekemhere geboren dan toentertijd bij Ethiopië behoorde. Verzoekers moeder is gestorven in 1988 en zijn vader beweerdelijk drie jaar nadien en dus vóór het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum in 1993. Aldus hadden verzoekers beide ouders uiteraard de Ethiopische nationaliteit nu het Eritrese burgerschap nog niet aan de orde was en het land nog niet bestond. De bestreden beslissing stelt terecht dat uit verzoekers schoolcertificaat (zesde graad) kan vastgesteld worden dat hij alleszins legaal in het land verbleef en omwille van zijn ouders de Ethiopische nationaliteit had. Verzoeker verklaart *"in Soedan ik ging naar de [Eritrese] ambassade en vroeg dat papier, ze zeiden dat ik geen Eritrese identiteitskaart mocht krijgen omdat ik Amhaars sprak"* (gehoor p. 10) en *"ze gaven me het niet omdat ik Amhaars sprak en ik kon niemand opgeven die ze konden contacteren"* (gehoor p. 12). Ook toen verzoeker in de gevangenis in Libië zat *"kwam de Eritrese ambassade, maar hij geloofde me niet en liet me in de gevangenis en ging weg"* en *"de tweede keer dat de Eritrese ambassade kwam, ik begon hem te smeken en te wenen, hij zei dan ok, ik zal je uit de gevangenis laten, meer ik neem je niet mee naar de ambassade en ik zal je naam niet registreren"* (gehoor p. 14). Aldus kan blijken dat de Eritrese diplomatieke vertegenwoordigingen zowel te Soedan als te Libië verzoekers beweerde Eritrese nationaliteit niet aanvaardden wat slechts kan bevestigen dat zij menen dat verzoeker geen Eritrese staatsburger is niettemin hij in het destijds Ethiopische - Dekemhere geboren is. Er kan dan ook geen twijfel bestaan over verzoekers Ethiopische nationaliteit.

Verzoeker werd dan ook niet gedwongen Ethiopië te verlaten.

Verzoekers bewering vervolgd te zijn omwille van zijn Eritrese nationaliteit, mist dan ook feitelijke grondslag.

3.5. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekers bewering dat hij in 1999 niet naar Eritrea kon, omdat het pinkstergeloof verboden was niet enkel fout is in de tijd nu deze godsdienst pas in 2002 werd verboden en verzoekers oom pas in Soedan vernam over de legerdienst. Verzoeker tracht zijn gebrekkige verklaringen te verschonen omdat hij zeer jong / minderjarig was en dat hij *"heeft als zwakke persoon, die nooit heeft kunnen genieten van voldoende scholing en ontwikkeling, geen kennis van de administratieve verplichtingen in de landen waar zij verbleef, laat staan van deze van haar nationaliteit, alwaar zij nooit verbleef"*. Van iemand wiens herkomst, temeer nationaliteit, onduidelijk is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze persoon zich op allerhande wijze grondig informeert, vooreerst bij de eigen familie en tevens middels andere kanalen, daar dit de kern van iemands officiële identiteit en herkomst betreft. Indien verzoeker inderdaad slechts één maand oud was toen hij naar Addis Abeba verhuisde en slechts vijf jaar was ten tijde van het referendum, dan kan evenwel niet blijken dat hij zich later geïnformeerd heeft bij zijn oom met wie hij twintig jaar samenwoonde, zodat hij hier alleszins voldoende gelegenheid toe had, noch bij lotsgenoten of derden. Integendeel uit verzoekers leefwereld kan slechts blijken dat hij ongemoeid naar school ging in Ethiopië (gehoor p. 9) zodat hij minstens gedurende zijn schooltijd niet geconfronteerd werd met een eventueel verschillend statuut. Dat verzoeker een schoolcertificaat verkreeg is een verdere indicatie dat hij de Ethiopische nationaliteit genoot. Dat verzoeker *"veel en gedetailleerde informatie"* heeft gegeven en *"geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS, zonder enige terughoudendheid"*, is voor zover dit ook effectief blijkt uit het gehoor, inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht. Voor zover verzoeker bereid is *"zich te onderwerpen aan nationaliteitsonderzoeken door de Eriteese en/of Ethiopisch overheden"*, komt het aan verzoeker toe om dit bewijs aan te dragen. Enkel kan uit zijn verklaringen blijken dat hij een dergelijke test zowel in Soedan als Libië heeft doorlopen bij de Eritrese ambassade en gefaald heeft. Het is niet aan de Belgische asielinstanties zich in de plaats te stellen van de Eritrese die tot tweemaal toe hebben aangegeven dat verzoeker geen Eritrese staatsburger is.

3.6. Waar verzoeker nog refereert aan een advies van Refworld, laat hij na dit stuk of de referenties toe te voegen, zodat de Raad hier geen verdere conclusies uit kan trekken. Daarenboven volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Waar verzoekster nog aanhaalt dat *"Verzoeker begrijpt een beetje Tigrinya, maar onvoldoende om zich vlot uit te drukken"* kan enkel worden vastgesteld dat ook de oom bij wie hij opgroeide niet goed Tigrinya sprak, waaruit zowel bij verzoeker als bij diens oom geen Eritrese taalaffiliatie kan blijken. Waar verzoeker wijst op integratie, kan dit hogerstaande vaststelling echter niet wijzigen.

3.7. Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

3.8. Zoals hoger reeds aangehaald draagt verzoeker aldus geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij thans niet meer de Ethiopische nationaliteit heeft maar uit zijn verklaringen kan blijken dat hij niet de Eritrese nationaliteit bezit.

3.9. Verzoekers verdere verweer inzake zijn beweerde geloof diende aldus niet onderzocht te worden nu verzoeker volgens de Eritrese overheid niet de Eritrese nationaliteit bezit en zijn beweerde vrees dan ook niet ten opzichte van Eritrea kan beoordeeld worden. Daarenboven stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal wel degelijk verzoekers beweerde geloof heeft beoordeeld in de bestreden beslissing zodat verzoeker niet ernstig kan aanvoeren *“Bovendien werd één van de cruciale elementen van het asielverhaal van verzoeker NIET opgenomen in de motivatie waaruit voldoende blijkt dat er geen grondige analyse van het dossier werd uitgevoerd”* en *“Het CGVS laat bovendien manifest na om de geloofsuiting in rekening te brengen”*, temeer hij zelf een verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker dan ook aanvoert dat *“Het verbod op pinkstergelovigen is natuurlijk niet plots gekomen maar is een eindpunt in een evolutie die enkele jaren heeft geduurd. Hoewel het kan zijn dat er pas in 2002 een formeel verbod is gekomen, wil dit niet zeggen dat pinkstergelovigen lang voordien reeds ernstige problemen hebben gekend.”*, blijkt uit verzoekers verklaringen *“Toen, sinds het pinkstergeloof daar niet toegelaten is, besloot mijn nonkel ons mee te doen naar Soedan”* en *“(En wat vertelde uw nonkel u precies over pinkstergeloof in Eritrea?) Hij zei me dat het daar verboden was. (Wanneer zei hij u dat?) Toen we Soedan binnenkwamen”* (gehoor p. 15, p. 16), zodat kan blijken dat verzoeker wel degelijk twee keer uitdrukkelijk verklaarde dat het pinkstergeloof al verboden was voor / tijdens de vlucht naar Soedan. Aldus zijn verzoekers verklaringen tegenstrijdig met de objectieve informatie. Overigens is dit wel degelijk relevant nu verzoeker zijn beweerde geloof aangrijpt om asielrechtelijke bescherming ten opzichte van Eritrea in te roepen. Verzoeker voert evenmin een verweer tegen de overige vaststellingen inzake zijn beweerde geloof, zodat deze vast komen te staan. Aldus maakt verzoeker niet geloofwaardig het pinkstergeloof aan te hangen.

3.10. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit heeft besloten. Verzoekers verdere algemene verweer inzake religieuze vervolging doet niet ter zake nu verzoeker niet aantoonde de Eritrese nationaliteit te genieten. Daarenboven toont hij evenmin aan pinkstergelovige te zijn.

3.11. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat de beoordeling *“een puur subjectieve benadering die niet gesteund kan worden op objectieve feiten”*, geen rekening houdt met *“de sociale, culturele en andere omstandigheden eigen aan de zaak en aan de asielzoeker”* of *“onvoldoende rekening gehouden met de eigenheid van de aanvraagster, die niet de opleiding heeft genoten, geen eigen land heeft gehad en zich dan ook nooit vertrouwd heeft kunnen maken met administratieve geplogenheden”* te meer verzoeker niet aangeeft welke culturele en sociale omstandigheden dan wel dermate relevant waren dat de beslissing niet op correcte juridische wijze zou zijn gemotiveerd. Uit verzoekers verklaringen blijken geen elementen die zijn bewering over de Eritrese nationaliteit te beschikken, steunen.

3.12. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS (*“dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag”*, *“Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van*

oorsprong”, “Uit het interview blijkt duidelijk dat het CGVS op geen enkel ogenblik heeft getracht de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom verzoekers hun land hebben verlaten”, “puur arbitraire beoordeling uitmaken van het CGVS, niet gesteund door feiten of internationale rapporten”, “Het CGVS gaat bij het grootste deel van haar analyse uit van een zeer westerse benadering, daar waar de samenleving voor verzoekster volledig anders is samengesteld en opgebouwd”, ...), het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van boude beweringen (“Als oorspronkelijke inwoner van Ethiopië, maar van Eritreese origine, heeft verzoeker geen land om naar terug te keren. Ongewenst in het ene en niet welkom in het andere.”) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.14. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, maakt verzoeker niet aannemelijk de Eritrese nationaliteit te bezitten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De andere middelen kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK